



## 'Ik moest verdorie harder werken dan in Gent'

Weg met Erasmus, moeder Marleen De Vos vond het allemaal prima, maar moest dat nu Polen zijn? Stephanie De Deckers (24), kersvers interieurvormgever, was enorm onder de indruk van haar medestudenten in Krakau.

**E**igenlijk wilde Stephanie De Deckers graag naar een 'typisch' Erasmusland, zoals Spanje of Italië. Maar de keuze was vrij beperkt: ze kon naar Nederland ('dat zei me niet veel'), Duitsland ('die taal beheers ik niet genoeg'), het Verenigd Koninkrijk ('daar was de aanpak wel erg theoretisch') of Polen. 'Laat dan maar, was mijn eerste gedachte. Zo'n totaal onbekend land? Na lang twijfelen heb ik de sprong toch gewaagd.'

Haar moeder moest er ook even aan wennen. Ze wist wel dat haar dochter doodgraag op Erasmus wilde en dat vond ze ook prima, maar een halfjaar Polen? 'In het begin was ik toch wat bang en ongerust', legt moeder Marleen uit. 'Mijn beeld van Polen was heel beperkt: ik dacht dat het een arm, 'achtergesteld' land was. En dan wordt er ook nog eens een taal gesproken waar je kop noch staart aan krijgt. In mijn omgeving reageerde iedereen stomverbaasd: wat ging mijn dochter daar in godsnaam zoeken? Maar we zijn Stephanie eens gaan bezoeken en we hebben onze mening helemaal moeten herzien. Het was er fantastisch.'

Ook Stephanie had al snel haar vooroordelen moeten opbergen. 'Krakau is een hele nette, gezellige stad. En de mensen helpen je meteen als je problemen hebt, met veel moeite, dat wel, want er wordt heel weinig Engels gesproken. Hartverwarmend.' Ter plaatse leerde Stephanie wel een mondje Pools, om zich uit de slag te kunnen trekken. Maar theorieën over architectuur en interieur oppikken in het Pools,

dat is andere koek. 'Gelukkig werd er op school veel praktijkses gegeven, zodat we ons met wat gebarentaal konden behelpen. Voor de schaarse theorielessen kregen we vrijstellingen. We hebben ook geen enkel examen moeten afleggen, er waren alleen 'toonmomenten'.'

En toch moest ze veel harder werken dan in Gent, vertelt de vormgeefster. 'We kregen vakken als schilderen en beeldhouwen. Dat lijkt misschien zinloos, maar zo leer je wel dat interieurvormgeving veel verder kan gaan dan wat we aan de Hogeschool Gent leerden. Iedere dag hadden we een ander vak en telkens moesten we iets nieuws tonen. Die Poolse studenten gingen voor iedere opdracht voluit. Je moest hun creaties eens zien, ongelooflijk. Ik had het gevoel dat ze veel meer konden dan Vlaamse studenten. Wij krijgen een opdracht en blijven daar dan wat rond 'hangen', terwijl zij hun grenzen aftasten en alles heel precies uitpluizen. Dus heb ik ook keihard gewerkt. Ik wilde tenslotte geen slechte reputatie, als *erasmusser*. Maar soms vroeg ik me wel af wat ik daar in godsnaam zat te doen. Op voorhand denk je toch dat zo'n Erasmusjaar veel meer à l'aise zal zijn. Ik moest verdorie harder werken dan in Gent', lacht ze. 'Uiteindelijk haalde ik goede resultaten, maar ik vermoed dat de docenten voor mij toch iets milder waren. De erasmussers werden extra in de watten gelegd. Af en toe kregen we van de directeur zelfs een chocolaatje.'

Om te bewijzen dat het geen plezierreisje was, toont Stephanie haar portfolio, met

een aantal creaties die ze in Polen maakte, een kunstwerk in metaal en oud ijzer bijvoorbeeld. 'Ik moest ter plaatse ijzer zoeken, bij een Pool die helemaal niet begreep wat ik wilde. Hij heeft me dan maar van alles gratis gegeven.' Maar er zit ook een indrukwekkende architecturale creatie bij. 'Zoiets had ik in Gent nooit gedurfd. Ik was altijd een brave student die netjes binnen de lijntjes kleurde. Nu is mijn blik op interieur en architectuur toch wel verruimd. En ik ben gemotiveerder geworden, doordat ik de Poolse studenten zo heb zien knokken. Zij hadden allemaal een streng toelatingsexamen afgelegd om aan die school te mogen beginnen. Hun hele toekomst hing ervan af.'

Uitgaan was er voor de Poolse studenten amper bij, dus daarvoor was Stephanie vooral aangewezen op Erasmusstudenten. Ook dat bleek een revelatie. 'Sommige plekken zijn echt helemaal anders dan hier. De Polen dansen nog in koppeltjes, net als vroeger. Wel even schrikken, als je zo'n aanzoe krijgt. Maar gelukkig zijn er ook veel 'normale' clubs en cafés.'

Na een semester kwam ze naar huis met een puntenblad vol A's en een hoop levenservaring. 'Ze is veel zelfstandiger geworden en haar blik is verruimd', vertelt haar moeder. Intussen heeft Stephanie ook werk gevonden, op een ontwerpbureau. 'Toen ik solliciteerde, werden er af en toe wenkbrouwen gefronst. "Krakau?" Maar ik denk dat het wel een troef is: ik heb al bezeden dat ik me prima in mijn eentje kan redden.'